

le

aldona. '70

eglutē

1970
rugsējis

7?

1970 RUGSĖJIS

TURINYS

PAGALBA	3	L. Stačiokaitė
UODAS SKRIDO	6	R. Jotvingytė
NUOSTABI MUZIKA	10	M. Kvietytė
MIŠKO MOKYKLA	16	A. Paškevičienė
PAPAIŠYK	19	
AITVARO OBUOLIAI	20	L. Gudellienė
PATARLĖS IR PRIEŽODŽIAI	29	S. Tomarienė
MŪSŲ DRAUGAI	30	
PAVEIKSLŲ PARODA	32	

eglutė

PIEŠINIAI

A. Sruoginienė — viršelis
N. Palubinskienė — 3, 4, 5
A. Trinkūnas — 6, 7, 8, 9
N. Balukienė — 11, 12, 13, 15
P. Osmolskis — 16, 17, 18
J. Paukštienė — 20 - 29

"Eglutė": laikraštėlis vaikams; redakcija, administracija, spaustuė — Nekaltai Pradėtosios Marijos Seserų, Putnam, Connecticut 06260. Kaina metams — \$5.00, vienas numeris — .50.
"Eglutė" — "The Little Fir". Magazine for children. Published monthly except July and August by the Sisters of the Immaculate Conception. Office of Publication: Immaculate Conception Convent, Putnam, Connecticut 06260. Subscription - \$5.00 yearly, single copy - .50. Second class postage paid at Putnam, Connecticut 06260.

PAGALBA

Linda Stačiokaitė

Aerodrome Sauliaus Dėdė Petras išsigando. Tie du vaikai vieni miške! Kaip juos surasti? Jie galėtų būti medyje pasislėpę... O gal sniegas juos užpustė... Vilkas ar meška galėjo užpulti...

— Kas iš to?... — pagalvojo sau daktaras. — Reikia ką nors daryti. Reikia bandyti vaikus gelbėti, kol dar nėra per vėlu.

Jis atsisėdo ir sudarė planą, kaip vaikų ieškoti didžiamame šiaurės miške.

Mikas su Saulium pabudo savo sniego name. Ir jie abu galvojo — ar dar nėra per vėlu?...

Staiga Mikas nūrė iš sniego namo, garsiai šaukdamas:

— Kelkis, kelkis Sauliau! Aš girdžiu lėktuvą!

Zaibo greitumu Saulius išlindo ir pradėjo dairytis.

— Ir aš matau! Ir aš matau! — sušuko jis. — Va, ten ten! Ten šviečia lėktuvo šviesos! Šviesos ant sparnų ir ant uodegos!

Abu berniukai šokinėjo, mojo ir šaukė. Kad tik lėktuvas juos pamatytų! Kad tik pamatytų. Bet staiga šviesos dingo. Dar buvo girdėti didelių motorų ūžimas. Paskui — visai nieko.

Saulius nuleido galvą.

— Aš labai alkanas, — pasakė jis tyliu balsu.

— Ir aš, Sauliau. Bet mes nieko neturim. Geriau negalvoti apie tai. Geriau galvokim, kad mus tuoj suras.

Aukštai aukštai virš medžių viršūnių ir virš debesų skrido Sauliaus Dėdė Petras. Ir jis sau kartojo: "Reikia turėti vilties. Reikia turėti vilties". Sauliaus tėveliai, toli toli už tūkstančio mylių, taip pat meldėsi. Jie ramino vienas kitą sakydami: "Vaikus tikrai suras".

Saulius su Miku vėl pradėjo žiūrėti į dangų, kur dingo lėktuvas. Buvo šalta. Mikas įkišo ranką į savo švarko kišenę. Jis rado gabalėlį muktuk.

— Imk, Sauiau, valgyk. Bus geriau, — tarė Mikas, duodamas Sauliui tą keistą dalyką.

— Kas tai yra?

— Banginio mėsa. Kur juoda, tai oda, — mėsa ruda.

— Kad smirda, — susiraukė Saulius, pauostęs tą muktuk.

— Nesvarbu, valgyk. Mes nieko kito neturim. Tave sušildys.

Vrrrrrrr. Vėl pasigirdo lėktuvo motorai. Berniukai nubėgo į aikštelę, kad juos geriau matytų. Jie mojo ir šaukė.

Lėktuve vienas vyras pamatė, kad kažkas juda žemėje.
— Ratu! Skrisk ratu, — tarė pilotui. — Man rodos, kad kažkas ten yra.

Lėktuvas nusileido žemiau ir darė didelius ratus apie tą vietą, kur berniukai šokinėjo ir šaukė.

— Stotis AKO, stotis AKO. Suradom vaikus. Leidžiamės su pagalba.

— Čia stotis AKO. Ačiū Dievui!

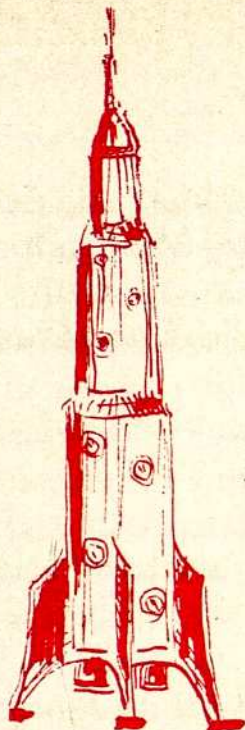
Berniukai jau užduso ir pavargo, bandydami atkreipti lėktuvo dėmesį. Staiga — žybt, žybt, žybt — didelė šviesa sužybčiojo tris kartus.

— Tai signalas! — suriko Mikas. — Jie mus pamatė. Jie leidžiasi mūsų gelbėti!

Saulius suklykė iš džiaugsmo. Jis apkabino savo draugą.

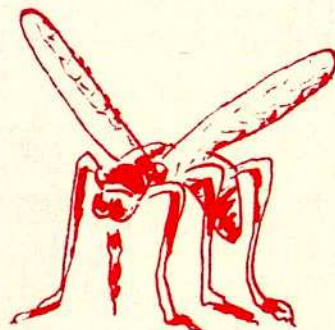
— Mikai, man patinka Aliaska! — ir jis atsikando muktuk didelį kąsnį. — Tai kas, kad truputį kitaip kvepia.
(Bus daugiau)

UODAS SKRIDO

Ritonė Jotvingytė

Dingu - dangu,
Dingu - dangu
Sakė uodas:
— Aš pro dangų,
Pro mėnulį
Net į Marsą
Be raketos
Pasikelsiu! —

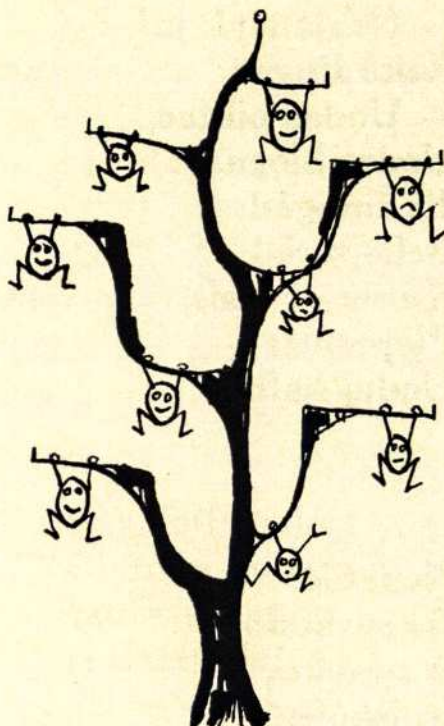

— Be raketos
Jei keliausi,
Tik pakilęs,
Galą gausi! —
Mokė uodą
Boružėlė —
Margais rūbais
Moterėlė.

Bet jis būdo
 Labai kieta:
 — Vistiek skrisiu
 Be raketos!
 Tik lėktuvo
 Tai reikėtų —
 Kas pabūti
 Juo galėtų?

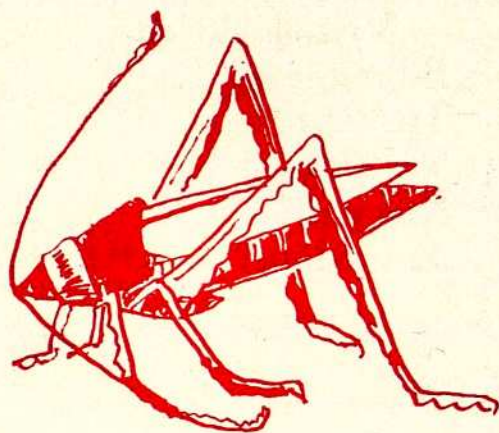

Sugalvojau!
 Sugalvojau! —
 Zyzė uodas
 Ir kartojo
 Ir kalbėjo:
 — Muse - Puse
 Tu lėktuvas
 Mano būsi!

Jei laimingai
 Nukeliausim,
 Žalio kraujo
 Paragausim.
 Nes ten žmonės,
 Ot, tai dyvas!
 Auga medžiuos
 Tartum slyvos. —

— Neklausyk jo! —
 Rėkė žiogas.
 — Uodas piktas,
 Uodas blogas!
 Jis žmogėdra,
 Bekepuris!
 Kuisis - Puisis,
 Plepeturis! —
 Uodui kalbos

Nepatiko —
 Jis paraudo
 Ir supyko,
 Ir, iškėlęs
 Vieną koją,
 Mušti žiogą
 Užsimojo.

— Trokšta kraujo,
 Tartum blakė! —
 Šaukė voras
 Ir plaštakė:
 — Pažiūrėkit —
 Nusimineš!
 Dreba lūpa
 Apatinė! —

Manot, uodas
 Išsigando!
 Ne! Jis dantį
 Išgalando
 Ir atkišęs
 Ilgą nosį
 Tarė: — Gynsiuos
 Ir kovosiu! —

Bet pro šalį
Skrido špokas
Ridadukas
Ridadokas
Ir tik, švilpt,
Į uodo ausį:
— Kuisi - Pusi
Tave bausiu! —

— Dabar baigta!
Bus man galas! —
Verkė uodas
Ir išbalo:
— Nei kelionės,
Nei raketos,
Nei numirti
Ramios vietos! —

Nes, kai špokas
Čiumpa uodą —
Sudie viltys
Ir paguoda!
Jis be druskos,
Be pipirų
Sudoroja
Tokį "vyrą".

NUOSTABI MUZIKA

Milda Kvietytė

Gytis sulaukė penkeris metus. Jis buvo labai laimingas.

— Ugnele, aš eisiu į darželį! Tu turėsi likti namie.

— Aš eisiu su tavim!

— Ne, tu negali. Tu dar maža.

— Tėtuk, aš eisiu į darželį, ar ne?

— Eisi Ugnelę. Tikrai eisi, kai turėsi tiek metų, kiek Gytis.

— Aš noriu dabar! Aš noriu su Gyčiu! — Ugnelė atkiša apatinę lūpą. — Jei tu paprašysi, tėtuk, tada mane priims...

— Bet man vienai bus labai liūdna, — sako mamytė.

— Tiek daug darbo. Kas man padės?

Ugnelė galvoja: kas galėtų mamytei padėti?...

— Aš žinau, mamyte! Mes tau padėsime, kai grįšim iš darželio. Gytis ir aš!

— Ačiū vaikučiai. Na, tėtuk, reiktų tuos gerus vaikus nuvežti į gėlių parodą sekmadienį. Jie žada man daug padėti.

— Gerai, važiuosim.

— Tėtuk, geriau pas žuvytes. Labai seniai buvom akvariume, — siūlo Gytis.

— Ir man patinka žuvytės, — glaudžiasi prie tėčio Ugnelė.

— Galėsime važiuoti į akvariumą. Nueisim į bažnyčią, o paskui lėksim pas žuvytes, — pritaria tėtis.

Už lango voverė judina uodegą. Ugnelė pirmoji ją pamato.

— Gyti, žiūrėk, voveraitė! — rodo pirštu mergytė.

— Labas voveraite! Ar tu alkana? Nori riešutų? — Gytis kalbasi su vovere. — Mamyte, ar galiu duoti voveraitei riešutų?

— Gali. Pasiimk iš sandėlio — pintinė stovi ant lentynos. Ir, Gyti, pasakyk tai voveraitei, kad mano gėlių nekapstytų. Jei kapstys, negaus riešutų!

— Pasakysiu, pasakysiu! — sako Gytis, bėgdamas laiptais. Voverytė nušoka nuo lango, atšokuoja pasiimti riešuto. Pasigriebus riešutą, nešasi prie medžio. Gytis kalbasi su voveraite, o ji kramto riešutą. Ugnelė stebi broliuką ir voveraitę.

Iš krūmų išbėga balta katytė. Ji apsiverčia ant nugaros ir žaidžia su žolės lapeliais.

— Mamyte, mamyte, Pūkutė pas mus atbėgo. Ji nori lietuviško sūrio. Ponia Šilkaitienė jai visada duoda lietuviško sūrio. Ar aš galiu?

— Svečius reikia pavaišinti, — juokiasi tėtis. — Tik palik ir man sūrio gabaliuką.

— Nebijok, tėtuk, Pūkutė mažai valgo, — juokiasi ir Ugnelė, bėgdama į kiemą.

— Ugnelei tikrai bus sunku vienai namuose likti, kai Gytis eis į darželį, — kalba tėtis mamai. — Pakalbėk su vedėja, gal ją priims. Bent pradžioje.

— Gerai, gal priims. Vis vien Gytį turėsiu vesti.

— Kai mokykla atsidarė, Mama su Ugnele palydėjo Gytį į darželį. Vedėja maloniai pasisveikino, tada atsisuko į Ugnelę.

— Tai čia tavo sesutė, Gyti. Koks tavo vardas, mažyte?

— Mano vardas yra Ugnelė ir aš jau keturių metų ir aš labai noriu eiti į darželį su Gyčiu, — uždusęs aiškino Ugnelė.

— Jei tėvelis leis, galėsi eiti, — nusišypsojo vedėja.

— Leis, leis! — sušuko Ugnelė. — Ir mamytė leis, ar ne mamytė? — šokinėjo Ugnelė.

— Gerai, Ugnele. Jei vedėja tave priima, mudu su tėveliu leisim.

Gytis su Ugnele lankė darželį kiekvieną dieną. Mamytė juos palydėjo ir namo parvedė, nes buvo toli. Vieną popietę pas mamytę užėjo jos draugė. Ji keliavo po visą Europą ir turėjo daug ką papasakoti. Tą dieną vaikus iš darželio paleido anksčiau, negu paprastai.

— Ugnele, pareikim namo patys vieni. Padarykim mamytei staigmeną! — pasiūlė Gytis.

— Gerai, einam.

Vaikaiėjo didelėmis miesto gatvėmis. Jie praėjo banką, praėjo kepyklą ir suskaičiavo, kiek tortų išstatyta lange. Praėjo ir kirpyklą, kur tėtis kartais eidavo šeštadieniais.

— Čia mes turim eiti per gatvę, — aiškino Gytis sesutei. — Pastovėsime, kol bus žalia šviesa.

Staiga Ugnelė pamatė katytę — baltą, visai tokią kaip ponios Šilkaitienės.

— Pūkute, Pūkute! — sušuko Ugnelė. Katytė išsigando ir pradėjo bėgti. Ugnelė bėgo paskui, o Gytis ėmė vytis sesutę. Katė bėgo ir bėgo. Ugnelė bėgo ir bėgo. Gytis bėgo ir bėgo.

Katė kažkur dingo. Ugnelė sustojo. Gytis ją pasivijo.

— Ugnele, mes paklydom. Aš nežinau, kur namai.

— Ką dabar darysim? — išsigando mergytė. — Mamytė mūsų nerastas... Aš negaliu toliau eiti, aš pavargau... — ir Ugnelė atsisėdo ant šaligatvio. Didelės ašaros jai bėgo per skruostus.

— Ugnele, neverk. Žiūrėk, kažkas pas mus ateina.

Priėjo aukšta ponias.

— Ko verki, mergyte? — paklausė ponias labai švelniu balsu.

Gytis papasakojo, kas atsitiko, nes Ugnelei ašaros riedėjo ir riedėjo.

— Matot, vaikučiai, negerai, kad nepalaukėt savo mamytės. Ir negerai, Ugnelė, kad šokai katytę gaudyti. Bet manau, kad kitą sykį taip nedarysite. O dabar aš Jums parodysiu, į kurią pusę yra jūsų namai. Einam.

Aukšta ponias nuvedė vaikus keliomis gatvėmis ir sustojo.

— Gerai, dabar eikite į tą pusę ir sutiksime savo mamytę, — parodė ponias. — O kad neužmirštumėt, kas šandien atsitiko, duosiu dovanėlę. Ji padavė Gyčiui mažą lūpinę armonikėlę.

— Ateina mamytė, mamytė! — staiga sušuko Ugnelė, rodydama į ateinančią moterį. Gytis pakėlė akis. Tikrai, tai buvo jų mamytė. Abu nubėgo pasitikti.

— Vaikučiai, kur jūs buvot? Aš visur ieškojau mokyklos kieme, ėjau gatvėmis ir jus šaukiau, — kalbėjo mama, glausdama abiejų galveles.

— Mes ėjom namo vieni ir paklydom. Tokia ponias mus rado ir atvedė čia.

— Kur ji? Aš jos nemačiau, — klausė mamytė.

— Ji sakė, kad tu tuoj ateisi, — aiškino Gytis.
— Ir parodė, kur žiūrėti — pridėjo Ugnelė.
— Ji tikrai čia buvo ir, žiūrėk, mamytė, davė mums armonikėlę.

Mamytė paėmė armonikėlę. Ji buvo maža bet labai graži. Papuošta vaivorykštės spalvomis.

— Tokios niekur nesu mačiusi. Tai nuostabi armonikėlė, — tarė mamytė.

Namuose Gytis pabandė groti. Ir Ugnelė bandė. Armonikėlė grojo nuostabiai gražią muziką. Jos pasiklausyti atšokavo voveraitės, ir balta katytė, ir kaimynų triušiai.

— Nuostabi muzika, — tarė mamytė. Ji buvo labai laiminga.

MIŠKO MOKYKLA

vaizdelis mažiesiems

Alė Paškevičienė

Vaidina: mokytoja ir mokiniai —
pelėda, kiškis, lapė, vilkas,
meška, stirna, pelė.

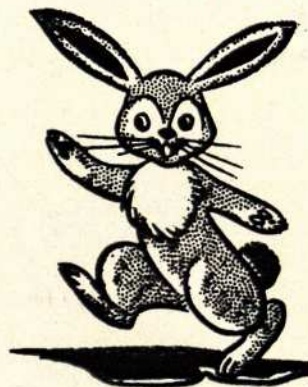

MOKYTOJA:

Rudenėlis jau atėjo,
Vėl mokykla prasidėjo.
Greit varpelis suskambės —
Daug žvėrelių prigūžės.

KIŠKIS:

Kiškis-piškis
aš esu.
Man mokytis
bus smagu!

LAPĒ:

Aš — laputē,
nedidutē,
noriu būtī
tikra lapē.

MOKYTOJA:
(nustebusi)

Vilkis-pilkis
čia atējo?!

VILKAS:

Kad tēveliai
taip norējo...
(trina uodegā, nes gavo lupti)

MEŠKA:

Aš meškutē —
gal lokys?...
Nežinau,
kā mus mokys...

STIRNA:

Aš stirnutē,
aš greitoji,
noriu būtī
čia pirmoji!

(Iš miško atbėga dar vienas žvėrelis. Visi atsisuka ir žiūri.)

VISI:

**Kas gi čia
dabar ateina?
Kas ji tokia,
kur ji eina?**

PELYTĖ:

**Aš — pelytė
iš laukų.
Noriu būti
čia kartu...**

MOKYTOJA: Ši pirma daina — maldelė,
Kad laisva būt mūs girelė.
Kad užaugtumėt sveiki,
Ir linksmučiai, ir geri. (Visi dainuoja.)

**O dabar, gal kas norėtų,
Ką papasakot turėtų —
Kas įstrigo kam labiausiai,
Atsitiko įdomiausia?...**

(Kiekvienas mokinukas ką nors papasakoja apie savo vasaros atostogas.)

MOKYTOJA: Stokime visi ratu
Ir pašoksime kartu.
Mums paukšteliai padainuos,
O žiogeliai smuiku gros.

(Visi šoka suktinį. Galima dainuoti:)

**Mes čia šoksim,
šokinėsime —
ir į kitus
nežiūrėsime!**

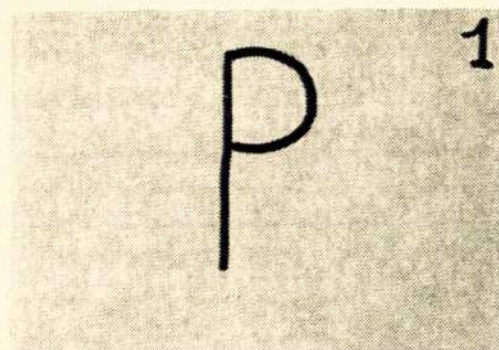
(2 kartus)

**Mokinukai
visi esam
mokyklėlėj
nesipešime!**

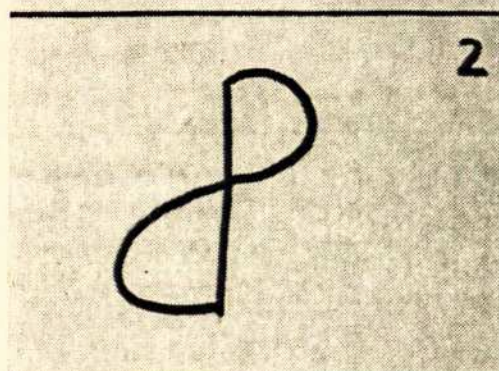
(2 kartus)

PAPAIŠYK!

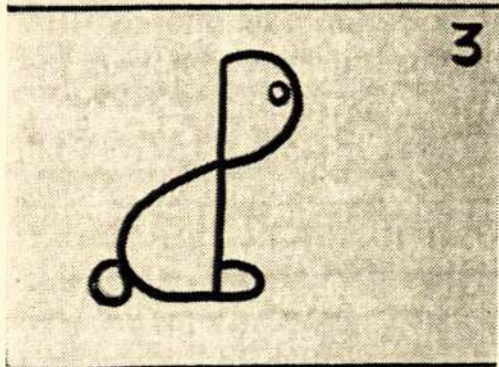
Iš kurių raidžių padaryti šie gyvuliai?
Pabandyk ir tu juos nupaišyti!

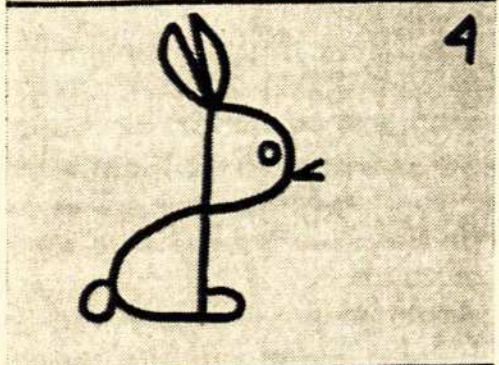
1

2

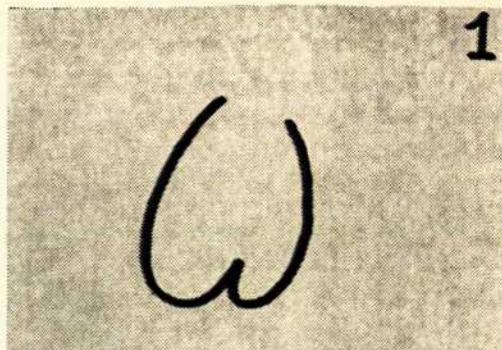

3

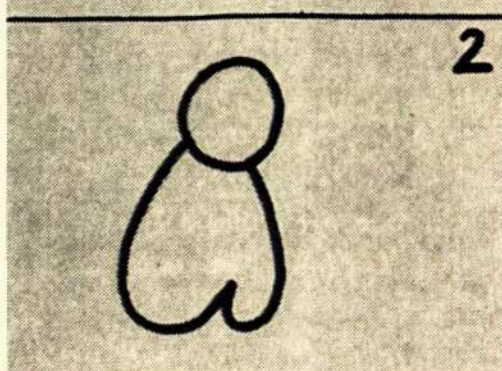

4

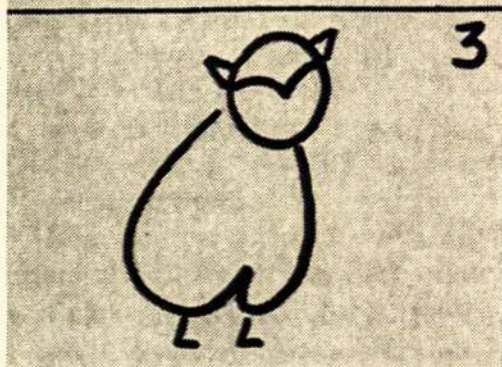
K _ _ _ _ S

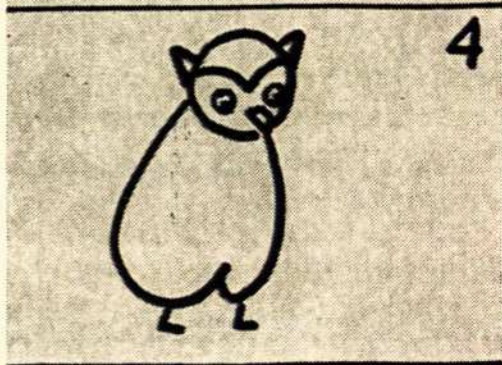
1

2

3

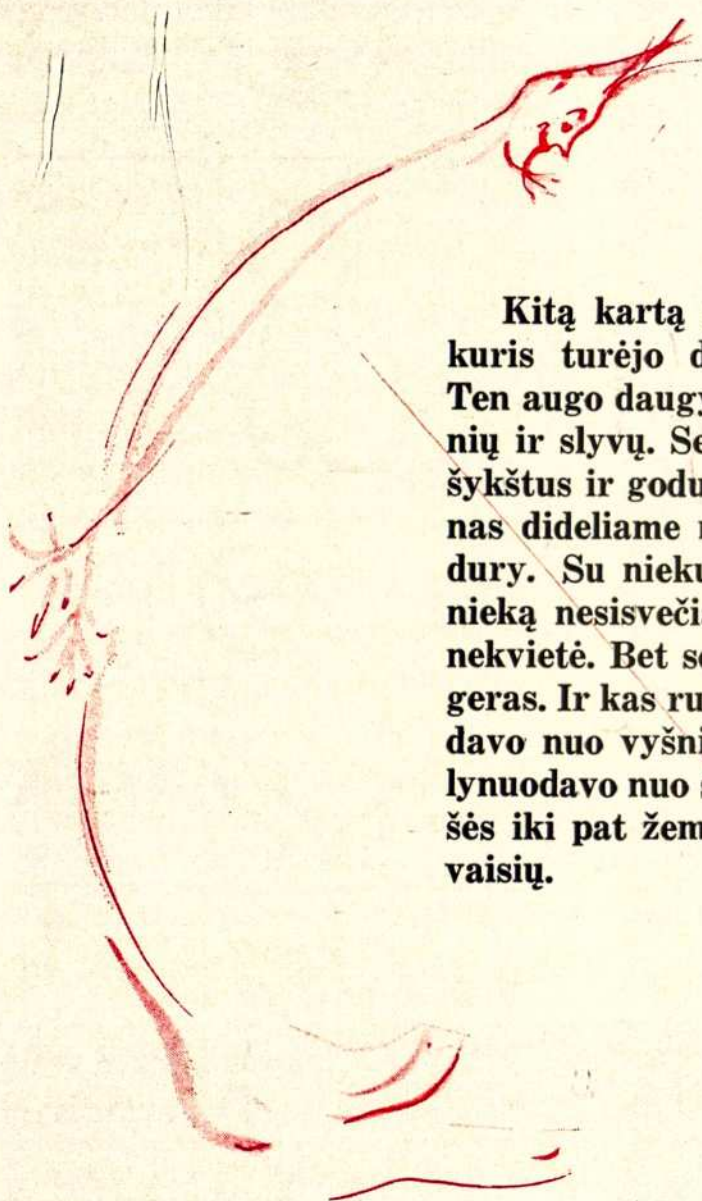

4

P _ _ _ _ A

AITVARO OBUOLIAI

Sonė Tomarienė

Kitą kartą gyveno senas turtuolis, kuris turėjo didelį vaismedžių sodą. Ten augo daugybė obelių, kriaušių, vyšnių ir slyvų. Senis buvo labai piktas, šykštus ir godus. Gyveno jis vieną vietą dideliame name, pačiame sodo vidury. Su niekuo jis nedraugavo. Pas nieką nesisvečiavo ir pas save nieko nekviatė. Bet sodininkas jis buvo labai geras. Ir kas rudenį jo sodas raudonuodavo nuo vyšnių, geltonuodavo ir mėlynuodavo nuo slyvų. O obelys ir kriaušės iki pat žemės linkdavo nuo puikių vaisių.

Senis buvo labai godus. Niekam neduodavo nė supuvusio obuolėlio. Kad vaikai į sodą nelandytų, sodą jis aptvėrė aukšta tvora su geležiniais kabliais viršuje. Dieną ir naktį po sodą laskė trys pikti šunys, smarkiai lodami.

Vaisius pats skindavo, kraudavo į vežimus ir veždavo į miestą parduoti. Kad koks kirminų pakastas ar vėjo nupūstas nukritėlis veltui nepūtų, sode jis laikė tris paršiukus tiems nukritėliams suėsti. Guvus buvo senis.

Senis menkai maitinosi, prastai rengėsi. Net sau gero obuolio gailėjosi. Valgė tik supuvusius ir sukirmijusius. Tuo būdu beveik visus pinigus, paimtus už vaisius, jis sutaupydavo. Pinigams krauti, seklyčios kampe jis laikė didžiulę skrynią. Kartas nuo karto, atsivožęs skrynią, jis samstydavo auksinius ir sidabrinus pinigus. Dėliodavo juos ant aslos ir skaičiuodavo, kiek jau prikrauta. Skrynia pamažu vis pilnėjo, aukso vis daugėjo.

Bet vieną pavasarį atsitiko nelaimė. Vaismedžiams sužydėjus, naktį užėjo baisi šalna ir nušaldė visus žiedus. Senis labai susirūpino: nėra žiedų, nebus ir vaisių. Nebus vaisių, neįkris ir naujų pinigų į jo skrynią.

Visą vasarą jis liūdnas vaikščiojo po savo sodą. Medžiai gražiai žaliavo, bet jis jais nesidžiaugė. Žiedams nušalus, niekur nebuvo nė jokio vaisiaus. Visur buvo tylu ir ramu, nes ir šunis senis buvo pardavęs. Kam šerti, kai nėra ko saugoti...

O rudenį jo širdis dar labiau suskaudo, kai sužinojo, kad už atvežamus iš svetimų kraštų vaisius moka dešimteriopai daugiau. Ai, kaip negerai! Jei dabar turėtų obuolių, kiek už juos paimtų pinigų! Pilną skrynią prikrautų!

Vieną vakarą, kai jis taip dūsaudamas vaikščiojo po sodą, pamatė kažin ką šviesų pralekiant pro obelis. Pakėlė galvą — lekia keista ugninė gyvatė! Vinguliuodama apsuko ji aplink obelis ir nučiuožė jo namo stogą. Senis parbėgo namo, apžiūrėjo visus kampus, bet niekur nieko nerado.

— Tai tikrai bus aitvaras! — nusprendė jis. — Reikia jį prisijaukinti.

Tuojau jis išvirė puodą
miežių košės gryname pie-
ne. Iškepė kiaušiniene iš de-
vynių kiaušinių. Tuos val-
gius, sudėjęs į švarius dubė-
nėlius, nunešė ant aukšto.
O pats pašaukė:

— Aitvar, aitvare ugnini!
Lėk į vidų pro aukštinį!
Miežių košė vienam piene,
Kiaušių devynių kiaušienė!

Taip pagiedojęs, pasislė-
pė už kamino ir laukia. Kai
visiškai sutemo, žybt blykst
vėl sužėrėjo — pro aukšto
langelį įskrido ugninė gyva-
tė. Pasirangė, pasišvaistė ir
nusileido ant grindų. Kai
tik palietė grindis — jau ne
gyvatė, o gaidys! Gaidys
raudonas, uodega lanku iš-
lenkta, skiauterė tik šviečia
kaip raudona karūna! Gai-
dys žirgt žirgt prie tų val-
gių, kapt murkt tą košę ir
kiaušiniene! Išlesė išgurkė,
paskui strykt pašoko, vėl
pavirto ugnine gyvate ir
vingur vingur išvinguliavo
pro aukštinį laukan.

Taip devynis vakarus se-
nis šėrė tą aitvarą.

Dešimtą naktį, aitvarui pavirtus gaidžiu, jis kitaip užgiedojo:

— Aitvar, aitvare ugnini!
Ši naktis jau paskutinė!
Prinešk namą obuolių,
Raudonpusių, didelių!

Ugninis gaidys nusižvengė kaip arklys, suplasnojo sparnais, pavirto vėl gyvate ir išlėkė.

Senis laukia, klausosi, kas gi toliau bus. Žino, kad pašertas aitvaras turi išpildyti žmogaus norus. Na, aitvaras jo ir neapvylė. Po kiek laiko vėl sutrinksėjo, subildėjo — atlėkė aitvaras, o toks jau storas kaip kubilas. Belėkdamas pro langelį, su visais rėmais į aukštą įpuolė. O krisdamas ant aukšto, lubas įplėšė. Gaidžiu pavirtęs, pro tą plyšį ėmė vėmti į trobą obuolius.

Senis apsidžiaugęs nubėgo žemyn. Pamatęs, kad pro praplėstas lubas krenta puikūs raudonpusiai obuoliai, iš džiaugsmo jis nebežinojo nė ką bedaryti. Šokinėjo, obuolius bandė skaičiuoti. Taip besidžiaugdamas pamatė, kad jau obuolių prikritę iki pusės sienų.

— Ar jau gana? — pašaukė aitvaras nuo aukšto.

— Dar, dar, aitvarėli, dar troba nepilna! — atsakė senis.

Aitvaras ir vėl ritina obuolius. Bupt, vienas seniui ant galvos, bupt kitas! Senis pasimuistė, sustenėjo, žvalgydamasis, kur pasislėpti. Klupdamas per obuolius, bandė išbėgti pro duris, bet suklupo. Nežinodamas kur dingti, pripuolė prie pinigų skrynios. Šmurkšt, įsilipo į ją, užsivožė ir tupi. Obuoliai ant dangčio bupbupt, o senis rankas spust-spust — džiaugiasi, kad aitvaras neapgaudinėja. Po kiek laiko aitvaras vėl suriko:

— Ar gana?

— Dar, dar negana, dar troba nekupina! — vėl atsako senis.

Bupt-bupt-bupt! nukrito dar keli obuoliai. Ir viskas nutilo. Aitvaras vėl nusižvengė kaip arklys, susijuokė baisiu balsu ir sukliko:

— Dabar jau gana:

Ir troba jau pilna,

Ir skrynja kupina!

Ihaha! Ihaha!

“Bus jau visą namą obuolių pripylęs”, džiaugdamasis pagalvojo senis, judindamas dangtį laukan išlįsti. Bet kas tai? Dangčio nė pajudinti negali!

Oi, varge vargeli! Suprato dabar senis, kad obuoliai užslėgė skrynią. Baisiai išsigando! Nepagalvojo, kas atsitiks, kai, jam skrynioje betupint, pilna troba obuolių prikris. Dabar jis gailėjosi tokią aukštą tvorą apie sodą užtvėręs. Kad nors tie vagišiai vaikai ateitų obuolių vogti... Tupėjo tupėjo, kentėjo kentėjo. Ėmė šaukti, pagalbos prašyti. Šaukė, klykė, kol užkimo, bet jo balso niekas neišgirdo.

Tik užuodė obuolius vapsvos. Užuodusios pradėjo pro langelį ant aukšto lįsti, pro lubų skylę į trobą lėkti, ant obuolių tūpti, juos kandžioti. Valgė ragavo, graužė, čiulpė kelias dienas. Niekas jų nevaikė — tikras rojus vapsvoms! O trečią dieną pradėjo lėkti ir kiti vabalai. Nuo ryto iki vakaro lakstė vabzdžiai, musės, vapsvos, širšės pro aukšto langelį vidun ir laukan. Didžiausiu debesiu zujo aplink trobą.

Pamatė tą vabalų debesį ir vaikai. Prikišę nosis prie sodo tvoros, užuodė nepaprastai gardų obuolių kvapą, sklindantį iš namo. Parūpo vaikams, iš kur tas kvapas. Juk nė vieno obuolėlio sode! Pasiklausė, pasižvalgė — niekur pikto senio nematyti.

Persikabaravę per tvorą, prišliaužė prie namo. Pro langus pamatė, kad viduj pilna obuolių. Obuolių tiek daug, jog nuo jų svorio net langų stiklai susproginėję. Vienas vaikas spustelėjo įdužusį stiklą, tas skilimt ir iškrito. O paskui jį bu-bu-bu išriedėjo visa krūva obuolių.

Čia jau vaikams vaisės! Visą vasarą ir rudenį obuolių negavę, jie valgė valgė, kol jų dantys atšipo. Pasakė tėvams — ir tie vaišinosi ir krepšiais namo nešėsi. Nepaliksi vabalams sugrauzti.

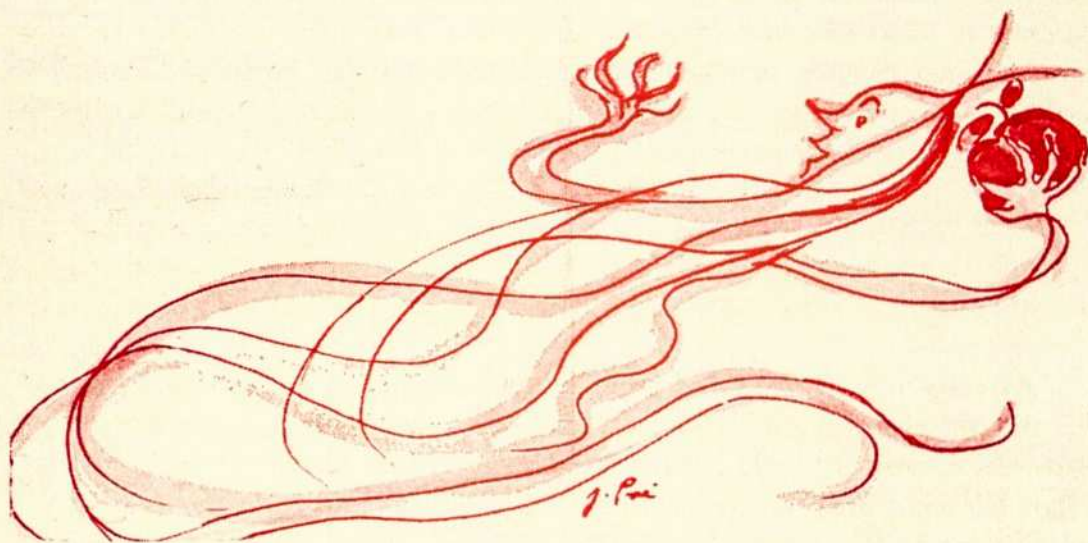
Kai trobą ištuštino, pamatė žmonės skrynį. Išgirdo joje kažką brazdant. Atidarė — senis ant pinigų užsigulęs, vos bekvėpuoja. Ištraukė jį žmonės iš skrynios, klausinėja, kas atsitiko. O jis jau ir kalbėti nebegali. Tik vograuja, švebeldžiuoja nei šį, nei tą. Protarpiais ištaria aiškesnį žodį, lyg skaičiuodamas:

— Šimtas tūkstančių, du šimtai tūkstančių...

Mato žmonės, kad nesusikalbės, kad jam jau ir protas susimaišė. Nuvežė jį ligoninėn, kur senis neilgai trukus numirė.

Tada plačiai atidarė sodo vartus žmonės ir jau niekados jų nebeuždarė. Namą išvalę, įkūrė jame mokyklą. Už pinigus, išimtus iš skrynios, pasamdė mokytojų, įtaisė suolų, pripirko knygų, gaublių, žemėlapių...

O kitą pavasarį sodas vėl sužaliavo, sužydėjo, vaisius užmezgė. Rudenį vėl obuoliai raudonavo, kriaušės geltonavo. Užteko ir vaikams, ir mokytojams, ir visiems kaimo žmonėms.

PATARLĖS IR PRIEŽODŽIAI

Perskaičius šią pasaką, pagalvok kada ir kam pasakytum šiuos žodžius, jei toj pasakoj būtum.

Turtingas kaip ruduo — piktas kaip šuo.

Lašas po lašo — ir jūra.

Nė viskas auksas, kas auksu žiba.

Laimė dainuoja, vargas dejuoja.

Kas duoda, tas ir turi.

Medų sėjo, pipirai dygsta.

Kas daug turi, dar daugiau nori.

MŪSŲ DRAUGAI

ŽUVELĖS IR DRIEŽAI

Pas mus rūsyje yra didelis stiklinis indas, akvariumas. Ten gyvena trys auksinės žuvelės ir trys vandeniniai driežai. Driežai mėgsta išlipti ant akmens pasišildyti. Anksčiau jie akvariume gyvendavo patys vieni. Jie linksmai plaukiodavo ir laukdavo, kad įmesčiau kirminėlių. Kai mano broliukas nupirko man auksines žuvelės, driežai nuliūdo. Žuvelės greičiau pagauna kirminėlius ir driežai lieka nevalgę. Aš kaimynei atidaviau didžiausią žuvelę. Atiduosiu ir kitą. Sau pasiliksiu pačią mažiausią.

Laura Slonskytė, 9 m.

MANO GYVULĖLIAI

Aš turiu tris gyvulėlius. Vienas katinas, kita katė ir vienas šuo. Jų vardai yra Murzius, Murkė ir Pūka. Kartais jie pešasi, o kartais ne. Murkė yra Murziaus mama. Ji turėjo keturis kačiukus: dvi mergaites ir du berniukus. Pūkos šeimynoj buvo septyni šuniukai. Ji yra kvaila, tik šešių mėnesių. Ji yra balta, ir jos kailis tankus. Angliškai ji vadinasi "Samoyed". Kai ji užaugs ji bus didelė ir stipri.

Vita Polikaitytė, 10 m.

Los Angeles Lit. Mokykla

MANO MĖGIAMIAUSIAS GYVULĖLIS

Mano mėgiamiausias gyvulėlis yra mažas šuniukas. Jis gimė 1969 m. rugsėjo mėnesio 3 dieną. Jo spalva yra tamsiai ruda ir jis vadinasi Rudis. Jis mėgsta kates vytis ir žaisti su manim, kai pareinu iš mokyklos. Jam patinka miegoti ant mano pagalvės. Kiekvieną vakarą jis pasikavoja savo kaulą po pagalve, taip kaip aš pasidedu dantį, kai ištraukiu.

Šeštadieniais mes einam pasivaikščioti į laukus. Kai pareinam, Rudis suėda savo kaulą ir vėl einam į lauką žaisti su mano draugais. Mes kartu žaidžiam, kai pareinu iš mokyklos ir kai mokytojos turi susirinkimą prancūzų ir anglų mokyklose.

Paulius Gečius, 10 m.

Montrealio Lit. mokykla

KAIP MAUDĖME MARGĮ

Ketvirtadienį mes turėjome laisvą dieną. Nutarėme maudyti Margį. Margis bijojo vandens. Daug vargome, kol jį įkėlėme. Margis yra 4 metų ir sveria apie 55 svarus. Jį sušlapinome ir išmuilinome, o Margis drebėjo. Kai išmaudėme, jis labai purtėsi ir visus aptaškė. Man Margis labai patinka.

Rita Kazlauskaitė, 7 m.

Euclid, Oio

PAGAVOME!

Vieną dieną į mūsų kiemą katinas atvijo mažą kiškiuką. Mes paėmėm dėžę, prislinkom ir užvožėm kiškį. Kiek buvo džiaugsmo! Tuoju ėmėmės darbo! Sukalėm didelį gražų namelį ir pastatėme kiemo gale. Įdėjome morkų ir vandens. Namas buvo paruoštas, reikėjo tik kiškį perkelti. Atsargiai pakėliau dėžės kraštą. Kiškelis tik strikt ir tiek jo tematėm — baltą uodegytę lėdantią per tvorą.

Daiva Veitaitė, 9 m.

Bostono Lit. Mokykla

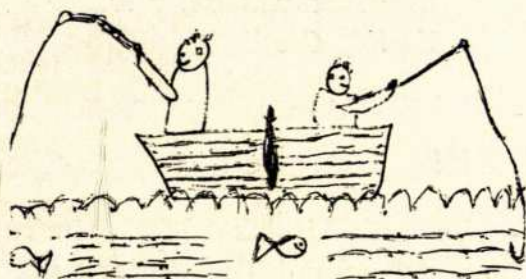
PELYTĖ

Aš turiu mažą pelytę. Vieną dieną neradau jos narvelyje. Ieškojau, bet niekur negalėjau rasti. Išgirdau, kad kažkas krapštosi mano portfelyje. Atsidariau — ir radau pelytę! Ji skaitė mano knygas. Vienas kampas jau buvo gerai apgraužtas. Pagavęs ją, subariau ir grąžinau į narvelį.

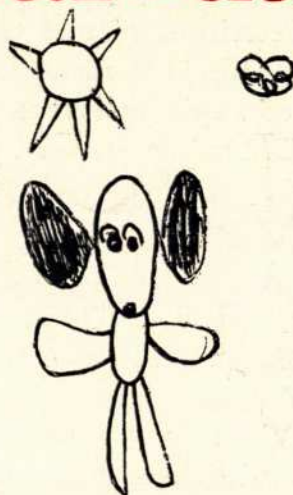
Algis Karosas, 9 m.

Bostono Lit. Mokykla

paveikslų paroda

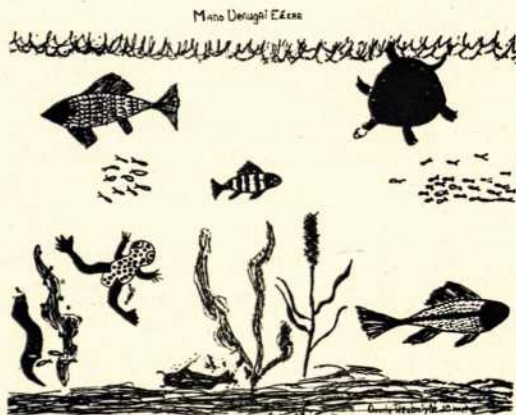
Aš su tėte žuvauju
Paulius Gudelis, 9 m.
Cos Cob, Conn.

Mano draugas Snoopy
Romas Penčyla, 5 m.
Chicago, Ill.

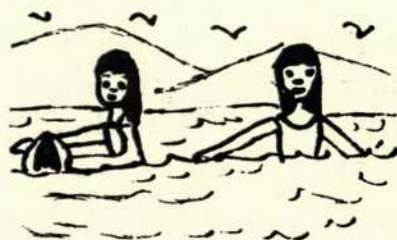
Papuoštas katinėlis
Rita Kupcikevičiūtė
Chicago, Ill.

Mano draugai ežere
Dovilė Užubalytė, 10 m.
Chicago, Ill.

Mano lenktyninė mašina
Gintaras Ruzgas, 7 m.
New York

Maudomės ežere
Julytė Jogaitė, 10 m.
Akron, Ohio